

לכ"ט אלול תשמ"ט) למול בשבת בירושלים תינוק שראשו יצא לאוויר העולם 18 דקות או יותר אחרי שקיעת החמה בערב שבת (ולא לחוש ליציאת ראשו לפrozדור קודם לכך).

פרק ח. סיכום

שיטת תנא דברייתא היא שהבית החיצון האמור לעניין טומאת נדה הוא "מקום דישה", דהיינו, על פי המצויות, כל הנרתיק בכלל ואין בו שני חלקים נפרדים פנימי וחיצוני. לשיטה זו אי אפשר לומר שמדובר היצוא מן הרחם לחלק הפנימי של הנרתיק עדין לא מטמא, אלא כל הנרתיק בכלל "הבית החיצון", ודם בכל מקום בנרתיק מטמא.

לשיטה רבי יוחנן קיים אזכור הקרויה "בין השינויים" כשהרך דם הנמצא חוצה לו מטמא. אם ר' יוחנן לא חולק על תנא דברียתא, מקום בין השינויים חייב להיות במקום פנימי יותר מהנרתיק, כמו למשל צוואר הרחם.

רבו הראשונים שהשו את שיטת ר' יוחנן לשיטת תנא דברียתא. ביניהם רמב"ם, מאיר, רא"ש בפסקיו, רmb"ן בהל' נדה, אורחות חיים, קט ישור, ועוד. וכ"כ בפתרונות בב"י יו"ד ריש סי' קפג: "ומסיק בפרק יוצא דופן בית החיצון הו עד בין השינויים... והיינו מקום שהשמש דש" עכ"ל.

מקום "בין השינויים": ברמב"ם משמע שבין השינויים הוא "פתח המקור" או בשפה הרפואית פתח צוואר הרחם. כך דיק בדבריו גם החזון איש. בעקבות הרמב"ם – הסמ"ע³³, הב"ח³⁴ והחת"ס סוברים להלכה בבירור כי "בין השינויים" מקומו בפתח המקור – הפה החיצוני של צוואר הרחם, וכל הנרתיק נחשב כבית החיצון.

לעומת זאת, בפתרונות שיטת רשי' היא כי הנרתיק חלוק ע"י תלתוליبشر לשני חלקים, פנימי וחיצוני, כמשמעותו "הבית החיצון" לעניין טומאת נדה מתייחד רק חלק החיצוני של הנרתיק. בפתרונות, לפי פירוש זה ר' יוחנן אמרו לחלק על תנא דברียתא, כSENSIONOT המפרשים בדעת רשי' להתאים את שיטת ר' יוחנן לתנא דברียתא, אינם מתאימים למציאות. בעקבות רשי' צעדו חלק מהראשונים, ביניהם בעלי התוספות. בעקבותיהם גם המשאות בנימין³⁵, הסדרי טהרה³⁶ וההולכים בעקבותיהם סוברים כדעת רשי' שהנרתיק מתחלק לבית חיצון ובית פנימי על ידי "שינויים".

.33. ר' יהושע פלק, הובאו דבריו בשו"ת משאת בנימין תחילת סי' מט.

.34. שו"ת הב"ח החדשות סי' לד.

.35. שו"ת משאת בנימין סי' מט.

.36. סדרי טהרה סי' קצד,כו.

אמנם ברשי"י נדה כאב ד"ה "שפטטמהה בפנים כבחוץ" איתא ש"מאחר שיצא [הדם] מהמקור לפrozדור והעמידו כתליה, מיד היא מטמאה". פשט הדברים הוא כרמב"ם, דרגע שיצא הדם מהמקור לכל מקום בפrozדור, בין חיצוני בין פנימי, "מיד היא מטמאה". لكن למרות שהחולכים בעקבות רשי"י הבינו שבין השנאים הוא מקום בнерתק, בלבד צע"ג מהי באמת שיטת רשי".

מבחינת המציאות האנטומית והרפואית לא ניתן להבין את המקובל בשיטת רשי"י. ידוע היום בוירור כי אין שום גבול בнерתק שהמש לא יכול לדוש בו ולכן قوله בכלל 'מקום דישה'. כמו כן אין בнерתק שום מקום היכול להתאים לתיאור "בין השנאים".

לעומת זאת תעלת צואר הרחם מתאימה מאד לתיאור של בין השנאים, בהתאם מלאה לשיטת הרמב"ם וסיעתו. הידע הרפואי של ימינו על מבנה הנרתיק וצואר הרחםינו נלקח מספרי ניתוח ישנים, אלא הוא ידע בלתי אמצעי يوم יומי של הסתכלות ישירה של רופאים בכל העולם. כך שימושים מאד דבריו של הרב פרופ' דוב הימן צ"ל כי אין לו ספק שהחלה הפנימי של תעלת צואר הרחם, הקורי בלעוז uteri arbor vitae – הוא הוא "בין השנאים" האמור בדברי חז"ל. (גם פרוש הגרא זלזני, להלן בנספח, מתאים לרמב"ם ולמציאות הידועה היום).

אין לשוכח כי במקום שיש לפניו שני פירושים לדברי חז"ל שנאמרו כהוראה הלכה למעשה: האחד ברור, אין בו עמיות, ישותו פשוט לכל והוא מתאים להפליא למציאות. בעוד האخر לא ברור, מלא עמיות, איש לא יכול ליישמו עקב העדר ידיעה ברורה של גדריו, ובנוסך על כך אין לו שום אחיזה למציאות – – ברור שיש להעדיף את הפירוש הברור והמובן, ולא תלות בחז"ל שהרוו לציבור הוראות עמוות שאין ניתנות כלל לישום ושאין מתאים למציאות. וכן כתוב הרמב"ם במורה, כי בכל מקום בו אפשר לפרש את דברי חז"ל באופן שהם מתאים למציאות אשר התבאר מציאותו במופת – הוא יותר ראוי, באדם המעלוה המודה על האמת, לעשותו³⁷.

בעקבות הרמב"ם במורה, ולאור דבריו הבורורים של החת"ס³⁸, כי "אי אפשר לנו להכחיש למציאות שאינו כפירושי ותוס" וצייר מהר"ם לובלין, ואין לנו אלא מה שכתב הרמב"ם", מסתבר כי ראוי לפסוק כמוותו, ובודאי שאין סמוך על רשי"י וסיעתו לכולא, ולהתיר ח"ו דם שיצא מהמקור ונמצא בנרתק מחוץ לפתח תעלת צואר הרחם, גם אם נמצא סמוך לenza הנרתיק הפנימי³⁹.

.37. מורה נבוכים חלק ג סוף פרק יד (תרגום רשב"י אבן תיבון).

.38. ראה פרק א, לעיל.

.39. שלא כמו שכתב בשורת שיח נחום (מעלה אדומים תשס"ח) סי' נו להקל בדם הנמצא על דיאפרוגמה. יתר על כן, לגבי הנדון בשיח נחום, מקום הדם בדייאפרוגמה יכול להיות גם מחוץ למחלת הפנימית של הנרתיק, ולא מצינו שום סברא להקל בדם במקומות כזה אפילו לרשי"י וסיעתו. ראה איורים לעיל, סימן כב, עמ' 253-254, ובאסיה פא-פב עמ' 203 ו-209.